

vilde forlade ham, da han desuden havde søgt at holde os tilbage ved Løste om, at tractere os med en deilig Mørbradsteg til Middag, som han havde købt i Helsingør. Sikker paa sin Sag, stillede han sig hjært hen ved Falderebstrappen og spurgte, om flere vilde følge med Baaden iland. Neppes havde han fremsat dette Spørgsmaal, før Madamen, der havde betroet Styrmændene sine Dyr, samt Skriveren og jeg styrtede frem til Trappen og sprang i Baaden med en saadan Boldsomhed, at det var et Guds Under, at vi ikke stak Benene igennem det skrøbelige Fartøj, der ialtfald kom i en saadan Bevægelse, at Madamen i sit Fald nær havde knust Skriveren. Da nu alle vare bleve placerede paa den findrigte Maade, fik Skipperen et Hurra til Tak for sin Føielighed og vi roede mod Land; men omtrent en halvanden Strid fra Strandbredden forsørbedes vi midt i vor Lythighed ved et volbsomt Stød — Baaden stod paa Grund! Det var en meget slem Omstændighed; vi kunde ikke komme et Skridt nærmere paa den flade Strand. Hvad var der at gjøre? Vi holdt et lille Krigsraad, hvorefter der blev besluttet, at vi skulde vade iland. Studenten og Skriveren trak Støvler og Strømper af, smøgede Beenklæderne op og steg ud af Baaden. Jeg klæde mig lidt bag Dret, før jeg stred til lignende Forholdsregler og tænkte halvoeis paa at vende tilbage med Baaden, men det visde Studenten ikke vide noget af; han fik fat i min ene Støvle, halede til og — Død og Plage! der gik sgu min fine Badst tilsvæ, som havde ligget i Støvlen, lige fra jeg forlod Almegaard. Naa — jeg puttede det vaade Stads i Kommerne, som jeg havde tænkt, da jeg kom paa Skibet, opklitrede mig ligesom de Andre og stak Benene i Spen. Men nu kom det værste — hvad skulde vi gjøre med den svære Madam, som paa ingen Maade vilde tilbage med Baaden?

„Træk ud, lille Madam!“ sagde jeg, „der er sgu ikke andet for.“

Hun forskød mig nok, men det vilde hun ikke; hun satte sit mest smilende Ansigt op, vinkede mig hen til sig og gjorde nogle Fagter med usikre Arme, som et lille Barn, der vil bæres. Jeg kaldte mine to Kammerater til hjælp; men Studenten, som mærkede Uraad, havde allerede begyndt at vade iland, hvorfor jeg maatte tage tiltakke med den udmagrede Skriver, som lagde sine Hænder i mine, medens Madamen stillede sig baglænds paa en Toste i Baaden, for at lade sig bære „paa Guldstol“ iland. Ligesom hun skulde til at sætte sig, kastede Skriveren et angstfuldt Blik op paa Kollonen, som nu anden Gang truede med at tilintetgjøre ham, gav sig til at strige og trak Hænderne til sig, saa at jeg maatte anvende min hele Kraft for at forhindre, at Konen satte sig lige ned i Vandet. Jeg var ganske ene om at sive hende op i Baaden igjen, da Matrosen var saa overvældet af Latter, at jeg ikke kunde vente en Haandskrækning fra den Kammerat medens Studenten nogle Skridt fra hængav sig til en lignende Lythighed, der som et Echo gjenslog i det fjerneste fra Jagten, hvor Skipperen tog Landgangen i Diesyn. Da Madamen ude paa Skibet fortalte mig sit Levnetsløb, havde hun ogsaa ladet falde nogle Ord om, at hun i sin Ungdom havde tjent i en Verbertroupe. Denne Ungdomstilbøjelighed lod nu til at vende tilbage, idet hun gav mig tydeligt at forstå, at hun nok vilde forsøge paa at ride iland. Naa — der maatte jo en Ende paa Sagen; jeg ventte Ryggen til og strammede mig op det bedste jeg kunde for at modtage min Byrde. Gud Fader bevarer! hvor var den Rone svær. Hun slyngede sine kraftige Arme om min Hals, saa jeg blev ganske blodblaa i Ansigtet og lod Kroppen hænge ned ad min Ryg med Taa-spidsene i Vandet. Som Fader til otte Børn, har jeg været vant til at rende med Ungerne paa Ryggen, een ad Gangen, men jeg havde med Glæde foretrukket at tage dem alle otte paa eengang og Almegaard i Tilgift, naar jeg kunde have rystet dette „Fettslam“ af mine Skuldre. Hun tungede saa svært, at mine Fødder sank ned i Sandet lige op til Anklerne, for hvert Skridt jeg tog. Studenten gik foran og ledsagede hende dette Optog med sine spottende Bemærkninger, som holdt den pjankele Skriver i en saadan Latter, at han svinglede fra den ene Side til den anden og oversprogede mig med Vand fra Læver til Næberst. Han gjorde Stikpiller over mine frumme Been og sagde, at de boiede sig udad paa Grund af den svære Byrde. Den Windbentel! Han fik da ogsaa Kjællingen i saabant et klukkende Griin, at jeg var nærved at opgive det Hele og lige mig ned i Stranden.

Til trods for alle disse Anfægtelser, holdt jeg dog tappert Stand, indtil vi næsten havde naaet Strandbredden, da vi pludseligt opskræmmedes af en Mand, der stod inde ved Land og i en bydende Tone spurgte, hvor vi vilde hen.

„Vi vil iland,“ svarede Studenten.

„Hvor kommer De fra?“

„Fra Sverig,“ sagde Studenten; „det er saa laot Vaade idag, at vi har spadseret hertil fra Landskrona.“

Nu blev Manden arrig, trak et Skildt frem og underrettede os om, at han var Strandrider; at han havde seet os forlade Jagten og nu var tilfede for at formene os at gaae iland, hvilket stred imod Toldlovene.

Studenten var imidlertid ikke den Mand, der saa let lod sig skræmme.

„Da det ikke er mig muligt,“ sagde han, „at opbære nogle syntlige Hindringer for at gaae iland, vil jeg dog vove Forsøget.“

I en Fart naaede han Bredden og klavrede behændigt op ad den stejle Skrænt, efterat af Strandrideren. Den forstrækkede Skriver stod en Stund ganske raadvild, indtil han

pludseligt i den modsatte Retning besteg Skrænten, hvor hans spinkel Person, ubemærket af Strandrideren, forsvandt i en Rugager. Studenten havde hurtigt naaet Toppen, hvorfra han hoverende svingede sit hvide Lørklæde, som Farvel til mig og den fjerneste Jagt og spottede den opbragte Betjent, der opgav Forsølgelsen for at have sin Opmærksomhed henvendte paa mig. Ja, jeg lod sgu nok være at rende fra ham; jeg hørte ikke til det lette Kavalleri. Jeg henvendte mig nu i al Urydighed til Strandrideren.

„Vil De ikke have den Artighed, min kjære Mand, at sige mig, hvorledes jeg har at forholde mig. Min Stilling er virkelig for besværlig, til at jeg længer kan udholde det.“

„Er De kommen fra Sverig, saa faaer De at gaae tilbage igjen. De skulde ellers som en ældre Mand afholde Dem fra saadanne Narrestreger og ulovlige Handlinger.“

„Jeg agter ikke at handle imod Lovene; jeg har ingen tolbare Bære hos mig.“

„Hvad er da det for en Pakke, De har paa Ryggen?“

„Det er sgu ingen Pakke; det er en levende Madam, som vil i Dyrehaven.“

Nu begyndte hun at tydfes og bad saa ynkeligt om at komme iland; men Betjenten var ubsielig. Jeg vendte mig i min Jammer om for at see efter Baaden — det svimlede for mine Øine! Baaden var næsten ude ved Jagten. Mine Been stjelvede under mig af Træthed og Forbittrelse, og jeg gjorde de sidste Forsøg paa at faae Madamen af Halsen. Midt i min Elenighed kom jeg til at tænke paa Studentens spottende Bemærkning, medens vi vadede iland, da han kaldte Madamen det store Tydfisland, der havde overvældet det lille Danmark. Ja, Gudskelov, tænkte jeg, tiisæs ere vi da endnu de stærkeste, og oplivet ved denne Betragtning vilde jeg netop til at sætte mig ned, da Madamen endelig slap og stod ved Siden af mig i Vandet. Jeg brølede ud efter Skibet, det bedste, jeg kunde, og da Skipperen stadigt havde havt os i Sikkerheden, faae jeg til min store Beroligelse Baaden vende om og hurtigt nærme sig os. Madamen sukede og stønede, medens vi Side om Side pjadstede igennem Vandet, indtil vi havde naaet Baaden, hvor vi da atter med Besværighed indstibede os og omsider efter denne i høi Grad mislykkede Expedition og under Mandskabets spottende Latter besteg Jagten.

Skipperen sagde ikke et Ord, men kastede et spottende Blik efter Madamen, da hun ynkelig og flau passerede forbi ham og Folkene, medens Vandet drev af hende og sivede ud af hendes Sto. Hun stundte sig ned i Folkenes Lufat for at klage sin Nød for Abkattene.

Jeg havde faaet en gevaltig Appetit af den Tour og som ingenlunde blev ringere ved den deilige Stegelugt, der opfyldte Skibet, men Kunningsgaard forholdt sig ganske rolig og syntes ikke at ændse den frugtesløse Tver, hvormed jeg endevendte min Madpose, før endelig hans Aasyn oplivedes ved en let Krumsning paa Vandspeilet agterude, som forkyndte en Brise fra Nordvest, der snart fyldte Seilene. Nu vinkede han gemyttelig ad mig og efter at have kastet et sidste Blik paa den ugjestmilde Bred, der saa haardhjertet havde stødt mig fra sig, forsvandt jeg i Skipperens Skjort og hængav mig til en lille, men ublandet Nydelse af den Helsingørste Drefleg.

Styret af et behageligt Maaltid og en vederkvægende Middagsstuur vaagnede jeg ved en usædvanlig Træthed paa Dækket, og det forekom mig, at Ankeret blev kastet. Jeg gik derop. Na — Langelinie med de smukke Kjøbenhavnerinder, der promenerede i den afsløede Sommeraften; Rhyden med de stolte Orlogsskibe; prægtige Dampere med smaa bitte Dampbaade ved Siden, der saae ud som Unger af de store: Alt dette laa nu pludseligt for mit Øie.

Endelig saae jeg da atter efter 34 Aars Forsløb Kongens Kjøbenhavn med alle dens Herligheder, travle Færden og Brimmel af Mennesker. Skal jeg finde min Ellen i denne Brimmel? spurgte jeg mig selv. — Mon der er et eneste Menneske tilbage i den store Stad, der kjender Anders Tisbø? — Naar jeg nu forlader denne lille Pørestube, som har bragt mig hid, hvordan vil jeg da være tilmode ved at forbyde mig i denne store Verden, hvor Ingen kjender mig eller kan tage Deel i mine Besværgelser? Naa — frist Mod! Anders Tisbø; nu er det ikke Tid at grublensere og fange Grillen; nu maa Du ilav med Hovedstaden og see, hvad den har at byde Dig.

Jeg gjorde nu den sidste Rundaf paa Jagten, for at tage Afsked med hver Enkelt af Mandskabet og Passagererne; jeg maatte have et hjerteligt Haandtryk af dem Alle, ligetil de to Abkatte; man faaer jo en sær Godhed for hvert enkelt Liv, naar man, sammenstuvet i et lille Rum, i længere Tid har soiet Godt og Ondt sammen. Endelig bød jeg den brave Skipper Kunningsgaard Farvel, taffede ham saa inderligt for al hans Venlighed imod mig og steg kort efter iland paa Toldboden, der var fuld af Mennesker, som lænede sig ud over Jerngitteret, for at betragte de Ankomne og spyttede i Vandet, hvilket, som bekendt, er en af Kjøbenhavnernes Hovedbestæftigelse om Søndagen.

Ja! der stod jeg; men hvad nu? — Jeg arbejdede mig igjennem den tætte Klynge og spurgte en Mand med Skildt paa Kaffjetten, om han vilde sige mig, hvor der var et Gjestgiveri i Nærheden. Jeg skulde jo bare have et beskedent lille Kammer, hvor jeg kunde sove om Natten, og som ikke kostede for meget. Mit Pintkaffet havde jeg deelt med Almegaard, da jeg tog hjemmefra, og med den ene Halvpart, som jeg havde i en Pose, der laa og tungede i Baglommen, skulde

jeg bestride alle mine Reiseomkostninger, saa det gjaldt om ikke at rutte for stærkt med Pengene.

Jeg havde neppe henvendt mig til Manden med Skildtet, før en Skare lignende Personer trængte sig omkring mig; den ene sled i min Paraply og den anden i Madposen, hvori jeg havde gjemt mine Paffeneliker.

„Maa jeg følge Herren til et Hotel? det smukkeste i Staden. Jeg kan have alle Sagerne paa denne Bør.“

„Skal jeg hente en Droskhe til Herren og sætte Tøiet ind i Vognen?“ lod det fra en Anden.

Det var en meget ubehagelig Tjenstgigtighed, hvormed disse Mennesker overvældede mig. Jeg havde en Hornemasse, som om jeg var salden ned i en Stime Makrel, saaledes slede de i mig, og jeg slap dem da ikke, før jeg havde overtydet dem om, at min hele Bagage laa i Posen. Vistnok søgte jeg mig endnu noget udmattet efter den mislykkede og byrdefulde Landgang, men jeg havde da endnu Kræfter nok til at bære nogle Søffer og et Par Stykker Linned iland. (Fortætt).

Hgens Politik.

Den 17de April.

Medens man fra dansk Side maatte være meget tilfreds med det Svar, som Lord Wodehouse gav i Overhuset i Anledning af Lord Ellenboroughs Interpellation, have vi ingenlunde saa god Grund til at være tilfreds med Forhandlingerne i Underhuset om den danske tydfse Strid. Interpellanten, Herr Bailie, erkjendte rigtignok, at det var Englands Pligt at følge en Politik, der gik ud paa Opretholdelsen af Danmarks Integritet og Uafhængighed; at Striden imellem de tydfse Magter og Hertugdømmerne blev næret og opmuntrret af Preussens Urygghed; at denne Magt ikke lod nogen Leilighed gaae ubenyttet hen til at vække Misforstaaelse og Utilfredsbed hos Indvaanerne i Holsten, og at det tydfse Forbund ikke var mere berettiget til at blande sig i den Strid, som var opstaaet mellem Slesvigs Indvaanere og den danske Regjering, end til at optræde mellem den engelske Regjering og de jønske Lær. Han tilsvædede under Husets Bisald, at en Politik, som maaskee kunde være stemmende med Tydfslands Interesser i 1848, vilde blive en affindig Gjerning i 1861, da Magtens Ligevægt var bleven fuldstændig forrøkket; at England i denne Sag maatte opgive sin hidtil fulgte Interventionspolitik, og at dets Politik maatte gaae ud paa, at opretholde Danmarks Uafhængighed og Integritet. Det Uheldige ved disse Forhandlinger bestod heller ikke i, at de tydfse Anskuelse af Sagen havde fundet en varm Talsmand i Sir H. Verney, som med Overraskelse hørte, at den Understøttelse, som tydfse Magter ydede Slesvig, ikke var andet end en Intrigue navnlig fra Preussens Side for at komme i Besiddelse af Kiøls Havn. At han fra det af ham indtagne Standpunkt exploiterede Sprogagen med ligesaa stor Færdighed, som nogen tydf Journalist, og fortalte Huset, at den danske Regjering havde jagt til den tydfse Befolkning, at den ikke kunde blive confirmeret, førend den lærte det danske Sprog, er ikke til at undres over. Men at Lord Russell endnu ikke er bleven bedre oplyst om Forholdene — hvilket han ikke er, hvis Rejeratet i „Times“ forresten er rigtigt — det er en høit jørgelig Omstændighed, der maa opfordre den danske Regjering til at befale Legationen i London at gjøre Alt, hvad der staaer i dens Magt for at indvie den engelske Udenrigsminister i de faktiske Forhold. Og er det af den heroværende engelske Gesandts Indberetning til sit Hof, at Lord Russell har erfaret, „at man i Slesvig for at blive overhørt til Confirmation maa kunne det danske Sprog“, saa have vi idetmindste ingen Grund til at ifhemme den Lovtale, som Lord Russell holder over Herr Paget. Jøvrigt ere Lord Russells Bestræbelser for at udtale sig med den størst mulige Upartheds i Samklang med den mæglende Rolle, som han af Henhyn til Preussens Bevarelse spiller ligeoverfor begge de stridende Parter, saa umiskjendelige, at hans Uttringer ligesaa lidt ville finde Bisald i Tydfsland, og i en Artikel fra Berlin i „Børsenhalle“ klages ogsaa over, at der af den engelske Udenrigsministers Udtalelser frengaaer, at man maa opgive ethvert Haab om at oplyse Englands Regjering og Folk angaaende Spørgsmaalet om Hertugdømmerne, saalænge de i dansk Sold staaende Penne drive deres Spil, og at Cabinetterne ikke ville lade noget Middel uorsøgt for at forebygge en Forbundsexecution med dens Farer; de ville søge at firkte de hollenske Svæders constitutionelle Ret i Bestatnings-spørgsmaalet, og naar den danske Regjering faaer Tid til at gjøre dette lille Tilbagetog, mener Correspondenten, vil der under Europas nærværende Forhold neppe blive opnaaet mere.

De Forsøg, som B. Christensen i Forening med „andre levende Medlemmer af Bøndeværneres Skifab og Dannevirkforeningen“ anstiller for at fremkalde Mistillidsadresser mod den nærværende Regjering, have ført til det modsatte Resultat, idet man paa flere Steder og navnlig i Jylland har vedtaget Tillidsadresser. En nordslævigsk Forfatter gjør i „Fædrelandet“ opmærksom paa den Kjendsgjerning, at medens et overveieende Fleertal betragter Eiderpolitikken, Holstens deraf følgende Udskillelse og en kraftig Optreden ligeoverfor Tydfslands Anmaaselsjer som den eneste rigtige danske Politik, nærer den samtidige hermed stor Hengivenhed for den nærværende Confeilspræsident, som ingenlunde er udpræget eiderbankst, som altid er tilbøielig til at gaae frem med den størst mulige Forsigtighed og som langt fra at stille nogen Sag paa Spidsen snarere udfølger en mærkelig Vaadsimidighed og finder